

Nr 523.

Av herr **Johansson** i Torp **m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 280, med förslag till lag om arbetslöshetsnämnd.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 280 har föreslagits att Konungen skall äga förordna att inom kommun skall finnas arbetslöshetsnämnd.

Av propositionen framgår vidare att arbetsmarknadskommissionen ifrågasatt införande av författningsföreskrift så att kommunerna ålades generell skyldighet att hava arbetslöshetsnämnd eller att denna nämnds åligganden skulle åvila annan kommunal nämnd. Såväl departementschefen som arbetsmarknadskommissionen har påpekat att det mycket ofta inträffat fall, då de arbetslösa genom kommunens uraktlåtenhet att tillsätta arbetslöshetskommitté eller att lämna uppdraget till annat kommunalt organ försatts i ett mycket besvärligare läge än vad som eljest skulle hava varit fallet. Departementschefen och arbetsmarknadskommissionen draga emellertid av detta olika slutsatser, vilka visserligen syfta till samma sak, nämligen att avhjälpa dessa missförhållanden. Medan kommissionen som nämnts anser att det bör införas ett generellt åläggande för kommunerna att ha arbetslöshetsorgan, har departementschefen stannat vid att framföra som sin mening, att det bör räcka med att Konungen får avgörandet i sin hand.

Emellertid torde det vara så att den mentalitet, som ligger bakom kommunernas ovillighet att tillsätta arbetslöshetsorgan, vilken ovillighet både departementschefen och arbetsmarknadskommissionen påpekat, icke försvinner genom antagandet av lagen om arbetslöshetsnämnd. Vilken irritation detta kan giva upphov till framgår av om man tänker sig den mycket antagliga situationen, att i framtiden någon avsides belägen småkommun, som dittills icke haft något arbetslöshetsproblem, plötsligt får ett sådant, men kommunen vägrar att erkänna detta. Konungen skall då, enligt lagförslaget, tvinga kommunen att tillsätta arbetslöshetsnämnd, och detta beslut måste givetvis föregås av utredning om behovet. Även om denna utredning expedieras med all möjlig skyndsamhet, måste den tid som åtgår innan beslut kan fattas för de hjälpsökande kännas lång och pressande. Och vad värre är: det föreligger otvivelaktigt risk för att de hjälpsökande sakna förmåga att nöjaktigt utveckla sin talan, medan kommunens möjligheter att hävda sin ståndpunkt äro avsevärt större. Om icke den vid beslutets fattande föredragande har personlig kännedom om förhållandena å platsen, så är han givetvis bunden till innehållet i en utredning, som må-

hända ej förmått att klarlägga alla fakta om saken. Ett generellt åläggande för kommunerna skulle avlägsna denna procedur med därav följande irritationsmoment.

Arbetsmarknadskommissionen har i sitt förslag förklarat sig mycket väl förstå, att betänkligheter kunna yppas mot att belasta redan befintliga kommunala organ med även dessa angelägenheter, men har också påpekat att i de fall, då inga hjälpsökande arbetslösa finnas, föreligger heller ingen rapportskyldighet. Det är också uppenbart att i sådana fall blir skyldigheten att hava arbetslöshetsnämnd enbart av formell natur utan någon som helst praktisk betydelse, men vi anse att allt talar för att kommunerna böra hava denna beredskapsorganisation för bekämpande av den arbetslöshet, som kan uppkomma.

Med stöd av det anförda få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta införa generell skyldighet för kommun att hava arbetslöshetsnämnd samt att vederbörande utskott måtte vid behandling av Kungl. Maj:ts proposition nr 280 utarbета den ändring i föreslagna lagtexten, som erfordras för ett sådant beslut.

Stockholm den 23 maj 1944.

Carl E. Johansson,
Torp.

J. W. Mårtensson.

Gösta Andersson,
Mölnadal.

Abel Sundberg.

Erik Johansson,
Öckerö.

Magnus Nilsson,
Varuträsk.

Olof Nilsson,
Göteborg.

Patrik Svensson,
Alingsås.

Einar Andersson,
Hysna.

Erik W. Larsson,
Mörlanda.
